

[Miljøministeren]

Hvad angår de resterende atten, som altså forekommer i ringe mængde i Danmark, mener jeg, det er tvivlsomt, om de opfylder betingelserne for at anvende sikkerhedsklausulen, fordi den jo indebærer, at der skal være en særlig fare for mennesker eller miljø, og det er diskutabelt, når de anvendes i så ringe mængde i Danmark, som de gør, men det kan vi jo diskutere og gå nærmere igennem under udvalgsarbejdet.

Under alle omstændigheder er de stoffer, som altså omhandler de resterende seksten, mærket med advarslen: »Mulighed for varig skade på helbred«. Der er altså ikke tale om, at de ikke mærkes overhovedet; de mærkes bare på en anden måde end de første 18 stoffer

Herudover er jeg i færd med at undersøge de juridiske muligheder for, at Miljøstyrelsen udgiver en liste med vejledende status over de stoffer, der er fremsendt som danske mærkningsforslag, og en sådan liste kan jo i givet fald fungere, indtil stofferne er optaget på listen over farlige stoffer efter at have været behandlet i EF. Det mener vi godt kan lade sig gøre, og vi mener også, det kan lade sig gøre, uden at man er i strid med direktivet, og en sådan diskussion om en vejledende liste vil vi drøfte med Kommissionen fredag den 17. marts.

Det er klart, at den ikke er bindende på samme facon, men den kan alligevel få virkning, fordi den jo er en effektiv vejledning for flertallet af producenter og importører, som ikke selv har ressourcer og muligheder for at vurdere, hvorvidt et stof skal mærkes eller ikke.

Herudover vil jeg gerne sige, at der på sidste møde i EF, som jeg allerede har redegjort for, fra italiensk side blev stillet forslag om, at virksomheder og importører skal indberette, hvilke mængder kræftfremkaldende stoffer der produceres, sendes ud i miljøet og sendes på markedet til forskellige anvendelser, samt hvordan disse stoffer bortskaffes. Det siger sig selv, at vi fra dansk side støttede dette forslag, og EF-Kommissionen tilkendegav endvidere, at man som led i programmet »Europa mod kræft« var i færd med at se på mulighederne for at etablere en sådan indberetningsordning som foreslået fra italiensk side, og derfor vil vi nu systematisk følge dette arbejde op, sådan at der lægges et pres på Kommissionen i denne sammenhæng.

Men jeg synes også, at vi i forbindelse med statusnotatet og de drøftelser, jeg håber det vil give anledning til i Miljø- og Planlægningsud-

valget, skal diskutere den beslutningsprocedure, der er i EF-direktivet for mærkning af de farlige stoffer, og som jeg må indrømme efter den erfaring, jeg har fået det sidste halve år i forbindelse med dette arbejde, ikke forekommer mig særlig hensigtsmæssig.

Direktivet fastslår jo, at den endelige beslutning om mærkning af alle farlige stoffer kun kan træffes af den tekniske tilpasningskomité. Det vil sige, at den sædvanlige procedure er, at medlemslandene fremsender deres forslag til mærkning af farlige stoffer til Kommissionen med henblik på drøftelse i den tekniske tilpasningskomité, hvor de behandles, når Kommissionen sætter dem på dagsordenen. Indtil komiteen har truffet beslutning om mærkning af et givet stof, har producenter og importører pligt til at vurdere, om stoffet efter direktivets regler skal mærkes, og i givet fald foretage en sådan mærkning.

De enkelte medlemslande har ikke kompetence til at fastsætte en endelig mærkning, men de skal alligevel føre tilsyn med, at producenter og importører lever op til den forpligtelse, der er til at mærke korrekt efter direktivet.

Som man kan høre, virker det som en temmelig uhensigtsmæssig procedure, og i hvert fald medfører det, at vi ikke har den ønskede indflydelse på, hvad der foregår på dette område, fordi det er andres planlægning af ressourcerne, der ender med at bestemme, hvad der er vigtigt, og hvad der ikke er vigtigt.

Det betyder også, at vi ved f.eks. at bruge sikkerhedsklausulen på de 17 eller 18 stoffer, som vi anvender mere end 1 kg af, presser nogle mindre farlige stoffer frem hen over nogle mere farlige, for de 18 stoffer, jeg taler om her, var jo ikke liste 1-stoffer, men liste 2-stoffer. Hvis vi bruger sikkerhedsklausulen på liste 2-stofferne, fordi de ikke er med, mens det andet arbejde er i gang, så presser vi det foran farligere stoffer, og det synes jeg er en diskussion, vi er nødt til meget regulært at tage. Ved at bruge sikkerhedsklausulen på nogle mindre farlige stoffer risikerer vi altså at lade dem gå foran dem, der er mere farlige, og det kan jo alt andet lige ikke være det, vi ønsker.

Derfor synes jeg, at vi i forbindelse med det omtalte statusnotat også skal tage diskussionen om, hvordan vi skal håndtere disse EF-spørgsmål på en mere hensigtsmæssig måde. Under alle omstændigheder synes jeg altså ikke, det